

De «Del sud» a «SloMo»

Que la ultradreta intente
arrencar Alacant del domini
lingüístic valencià és molt greu;
que Ximo Puig i el Botànic
només facen servir el castellà per
adreçar-se al sud, més encara.

Amb els primers acords, l'ambient del concert, amerat de suor novella i lluita anyenca, s'escalafava al roig blanc, i tot un seguit de braços, gots i banderes flamejaven rabbits. L'entrada de la dolçaina, poderosa i electrizant, feia esclatar milers de veus que començaven a entonar els versos: "Del sud, / d'allà on la terra mor, / d'allà on la calor / no em deixa veure el sol..." Corria l'any 2002, l'inici d'un segle que ja intuïem convuls. La cançó d'Obrint Pas homenatjava les comarques del sud del País Valencià, un "front meridional" en què, entre "parlars refugiats i somnis exiliats", sempre ha surat el record d'uns països sense nom. I no ha estat gens fàcil. Al capdavall, com cantava Xavi Sarrià, "Soc del sud / i el meu caminar / s'ha fet tan complicat / que ja no veig el nord".

Vint anys després són altres els qui semblen haver perdut el nord. I, de retruc, amenacen amb fer-nos perdre el sud. Comarques històriques com el Baix Vinalopó, l'Alacantí, el Baix Segura, les dues Marines o l'Alcoià semblen diluir-se dins d'una *provincia de Alicante* impersonal, imposada i artificial. Com ha passat històricament a Catalunya amb Lleida, hi ha qui pretén fer passar la "província" alacantina com la menys valenciana, tot fomentant-ne l'allunyament del cap i casal i mirant d'esborrar el nostre valencià, el català de tots, per dir-ho a la manera d'Enric Valor, un dels grans homenots meridionals.

La cosmovisió espanyola desdibuixa les comarques del sud fins a reduir-les a sol, platja i antivalencianisme militant, a cavall entre el verd ultra de Vox que s'estén com una pandèmia i l'alacantinisme cantonalista que pretén ressuscitar el PP de Carlos Mazón. Alacant ja no és la Vila Vella, ni el Postiguet, ni la Banyà; tampoc l'esperit d'*El Tio Cuc*, que recorria tot el sud a colp de sàtira en valencià. Un sud que ja no és la Dènia privilegiada, besada per la Mediterrània i el Montgó

ANTONI
RUBIO

@antonirubio

ahora, les cases de colors de la Vila Joiosa, els castells de la línia Biar-Busot o l'Elx del palmerar etern i el valencià harmoniosos amb aversió a la D intervocàlica. Ara, a tot estirar, tenim el Benidorm Fest, amb l'abraçada, el suport panxacontent i els diners de la Generalitat Valenciana.

"Alacant és important", deia el lema de la manifestació històrica que reclamava un altre paper per a la segona ciutat del País Valencià i la resta del sud. Del nostre sud. Un sud que va resistir l'embat dels vint anys del règim del PP i ara veu com "llegó la mami, / la reina, la dura, una Bugatti". El sud té un problema i "no es monetary", que també, sinó per l'entestament secular de la classe política valenciana per "desvalencianitzar" —quina paradoxa!— el front meridional. "Y si aún no me creen, pues me toca demostrárselo. / Take a video / watch it SloMo mo, mo".

Al mateix temps que mig Botànic ballava a Benidorm amb Chanel, Alaska i un Màxim Huerta desfermat, Vox protagonitzava un nou intent d'arrencar la ciutat d'Alacant del domini lingüístic valencià i convertir-la en una ciutat legalment cas-

tellanoparlant. "¿Te gusta to'lo que tengo? / Te endulzo la cara en jugo de mango, / se te dispara cuando la prendo". Una estratègia que, si els funciona alguna vegada, miraran d'escampar per la resta del sud i, és clar, per València i més enllà, perquè la ultradreta sempre està "ready, / pa' romper cadera, romper corazones, / solo existe una, / no hay imitaciones".

Intentem explicar-ho en un llenguatge que puguen entendre els dirigents del Botànic i, en general, de la nova esquerra *cool*: mentre ells fan "doom doom", la ultradreta fa "zoom zoom" i ens dona pel "boom boom".

El fet que l'espanyolisme tinga en el punt de mira el català a Alacant és un problema greu, però no l'únic. Ni de bon tros. Que el president Ximo Puig i altres membres del Botànic només facen servir el castellà per a adreçar-s'hi o referir-se als assumptes del sud esdevé igual d'esfereïdor i nociu, si no més. També resulta preocupant que els estratèges de Presidència, emmirallats per la frivolitat d'unes xarxes socials pendents només de bagatelles amb un punt d'idiòcia, vulguen convertir ara Varry Brava i Blanca Paloma en els exponents màxims de la cultura valenciana meridional en una campanya turística. Amb perdó dels artistes, per cert, que no en tenen cap culpa.

Tant la mala fe de la dreta com la niciesia de l'esquerra menen a consolidar la imatge falsa del sud com un erm espanyolitzat on allò valencià no té massa sentit. Que Vox i el PP ho promoguen, té certa lògica; que el Botànic es deixi arrossegar per un suposat pragmatisme polític, o per una concepció malentesa de la modernitat, és tan sorprenent com irresponsable. Tan estúpid, al capdavall, com passar de les "llàgrimes de lluita i futur" de "Del sud" a la rialla frívola del Benidorm Fest. Com cantaria Chanel a "SloMo": "drives you loco", Ximo Puig.

Escriptor